

Bilag.

Generaldirektoratet for Statsbanedriften.

Kjøbenhavn V., den 23de November 1897.

Ved Skrivelse af 27de f. M., S. Nr. E. 2311, har Indenrigsministeriet — under Henvisning til den Kritik, som ved Finanslovsforslagets 1ste Behandling fra forskellige Taleres Side er fremkommen over den Maade, paa hvilken Lov af 24de April f. A. om Statsbanernes Takster m. m. er bleven gennemført — forlangt Generaldirektoratets Udtalelser om de saaledes fremdragne Punkter.

I den Anledning tillader man sig at bemærke følgende:

De fremsatte Anker gaa, i alt Fald i deres skarpeste Form, ud paa, at den Maade, hvorpaa Takstloven er gennemført i de forskellige Reglementer for Person- og Godsbefordringen, dels indeholder et Brud paa selve Lovens Ord og Mening, dels et Brud paa truene Aftaler, dels endelig et Brud paa de Forudsætninger, fra hvilke det til Lovforslagets Behandling nedsatte Udvalg i sin Tid gik ud.

Som det vil ses, er der en Bæsfensforstel mellem disse tre Ankeposter. Er Lovens Ord brudt eller dens fornuftige Mening ændret ved kunstige Fortolkninger, ligger Fejlen ikke alene hos Generaldirektoratet, men ogsaa hos Indenrigsministeriet, der har stadfæstet Reglementerne, og som fortrinsvis maatte være kaldet til at vaage over, at Loven blev gennemført efter dens Aand og Bogstav. Er der sket et Brud paa de Aftaler, som bleve truffet mellem Udvalget og den daværende Minister for offentlige Arbejder, maatte Skylden vel ligge hos Generaldirektoratet, der, som en Taler med Rette bemærker, maatte være kendt med disse Aftaler. Ere endelig Udvalgets Forudsætninger brudte, kommer det derimod, saa vidt skønnes, først og fremmest an paa, om disse Forudsætninger vare kendte for Særnbanebestyrelsen, enten som ligefrem udtalte eller dog som hjemlede ved alt foreliggende. Kun i disse Tilfælde kunde der med Rette rejses nogen Anke mod Særnbanebestyrelsen.

Svad da først angaar Aftalerne mellem Udvalget og den daværende Minister for offentlige Arbejder, maa Generaldirektoratet indskrænke sig til at bemærke, at det ikke kender noget som helst til saadanne Aftaler, at det hverken skriftlig eller mundtlig har modtaget en eneste herhen hørende Meddelelse. Og da Ministeren selvfølgelig vilde have underrettet Generaldirektoratet om enhver bindende Aftale, tør man gaa ud fra,